DOMSTOLENS DOM (sjätte avdelningen)
den 13 november 2001 *

I mål C-277/98,

Republiken Frankrike, företrädd av K. Rispal-Bellanger och C. Vasak, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

med stöd av

Konungariket Spanien, företrätt av S. Ortiz Vaamonde, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: franska.

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av G. Berscheid, i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 98/358/EG av den 6 maj 1998 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk (EUGFJ) för räkenskapsåret 1994 (EGT L 163, s. 28), i den del som Republiken Frankrike därigenom påförs "negativa korrigeringar" avseende tilläggsavgifter för mjölk uppgående till belopp som var föremål för tvister vid de behöriga nationella domstolarna vid tidpunkten för nämnda beslut,

meddelar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden på andra avdelningen N. Colneric (referent), tillförordnad avdelningsordförande på sjätte avdelningen, samt domarna C. Gulmann, R. Schintgen, V. Skouris och J.N. Cunha Rodrigues,

generaladvokat: S. Alber,
justitiesekreterare: R. Grass,

med hänsyn till referentens rapport,

och efter att den 29 mars 2001 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Republiken Frankrike har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 21 juli 1998, med stöd av artikel 173 i EG-fördraget (nu artikel 230 EG i ändrad lydelse) väckt talan om delvis ogiltigförklaring av kommissionens beslut 98/358/EG av den 6 maj 1998 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk (EUGFJ) för räkenskapsåret 1994 (EGT L 163, s. 28) (nedan kallat det omtvistade beslutet), i den del som Republiken Frankrike därigenom påförs "negativa korrigeringar" avseende tilläggsavgifter för mjölk uppgående till belopp som var föremål för tvister vid de behöriga nationella domstolarna vid tidpunkten för nämnda beslut.

2 Genom beslut av domstolens ordförande av den 17 december 1998 tilläts Konungariket Spanien att intervenera till stöd för Republiken Frankrikes yrkanden.

Tillämpliga bestämmelser

3 Det följer av artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 729/70 av den 21 april 1970 om finansiering av den gemensamma jordbrukspolitiken (EGT L 94, s. 13; svensk

specialutgåva, område 3, volym 3, s. 23) att garantisektionen vid EUGFJ finansierar interventioner för att stabilisera jordbruksmarknaderna som görs i enlighet med gemenskapsbestämmelser inom ramen för den gemensamma organisationen av jordbruksmarknaderna.

4 Enligt artikel 4.2 första stycket i förordning nr 729/70 skall kommissionen ställa de medel till medlemsstaternas förfogande som är nödvändiga för att de av dem utsedda myndigheterna och organen skall kunna utföra dessa interventioner i enlighet med gemenskapsbestämmelser och nationell lagstiftning.

5 I artikel 5.2 b i förordning nr 729/70, i dess lydelse enligt rådets förordning (EG) nr 1287/95 av den 22 maj 1995 (EGT L 125, s. 1) föreskrivs att kommissionen före den 30 april året efter det aktuella budgetåret och på grundval av årsredovisningen tillsammans med nödvändiga underlag för granskning och godkännande skall granska och godkänna årsredovisningen. I artikel 5.2 c i förordning nr 729/70 i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95, föreskrivs att kommissionen skall besluta om utgifter som inte skall omfattas av gemenskapens finansiering när den finner att utgifterna inte har betalats i överensstämmelse med gemenskapsreglerna.

6 Av artikel 8.1 första stycket i förordning nr 729/70 följer att medlemsstaterna i enlighet med nationella bestämmelser i lagar och andra författningar skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att försäkra sig om att transaktioner som finansieras av EUGFJ verkligen äger rum och att de genomförs korrekt, för att förhindra och beivra oegentligheter och för att indriva belopp som förlorats till följd av oegentligheter eller försumlighet.

7 Enligt artikel 8.1 andra stycket i förordning nr 729/70 skall medlemsstaterna underrätta kommissionen om de åtgärder som vidtagits i dessa syften, särskilt om på vilket stadium de förvaltningsmässiga och rättsliga förfarandena befinner sig.

8 Enligt artikel 8.2 i förordning nr 729/70 skall, om en fullständig indrivning inte kan åstadkommas, de finansiella följderna av oegentligheter och försummelser bäras av gemenskapen, med undantag för följderna av sådana oegentligheter eller försummelser som kan tillskrivas myndigheter eller andra organ i medlemsstaterna. De indrivna summorna skall betalas till de myndigheter och organ som handhar utbetalningarna och dessa myndigheter och organ skall dra av de indrivna beloppen från de utgifter som EUGFJ finansierar.

9 Genom rådets förordning (EEG) nr 856/84 av den 31 mars 1984 om ändring av förordning (EEG) nr 804/68 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 10; svensk specialutgåva, område 3, volym 17, s. 95) har en tilläggsavgift, på mjölkkvantiteter som levereras utöver en referenskvantitet som skall fastställas, införts för att komma till rätta med ökningen av mjölkproduktionen i gemenskapen (nedan kallad tilläggsavgiften).

10 I artikel 5c.1 andra stycket, 5c.3 och 5c.5 i rådets förordning nr 804/68 av den 27 juni 1968 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 148, s. 13; svensk specialutgåva, område 3, volym 2, s. 52), vilka bestämmelser införts genom förordning nr 856/84, föreskrivs följande:

"1. ...

Avgiftssystemet skall införas i varje region inom medlemsstaternas respektive territorier i enlighet med en av följande metoder:

Metod A

— Varje mjölkproducent skall betala en avgift för de kvantiteter mjölk eller mjölkekvivalenter som han har levererat till en uppköpare och som för den aktuella tolvmånadersperioden överstiger en referenskvantitet som skall fastställas.

Metod B

— Varje uppköpare av mjölk eller andra mjölkprodukter skall betala en avgift för de kvantiteter mjölk eller mjölkekvivalenter som har levererats till honom av en producent och som för den aktuella tolvmånadersperioden överstiger en referenskvantitet som skall fastställas.

— Den uppköpare som skall betala avgiften skall genom det pris han betalar låta de producenter som har ökat sina leveranser svara för avgiften i proportion till deras andel i att uppköparens referenskvantitet har överskridits.

...

3. Om inte annat följer av punkt 4 får summan av de referenskvantiteter som avses i punkt 1 inte överstiga en total garantikvantitet som är lika med summan av de kvantiteter mjölk som levererats till företag som behandlar eller bearbetar mjölk eller andra mjölkprodukter i varje medlemsstat under kalenderåret 1981 ökad med 1 %.

...

5. De avgifter som avses i denna artikel skall betraktas som interventionsåtgärder som utformats i syfte att reglera jordbruksmarknaderna och de skall användas till finansieringen av utgifter inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter."

11 I rådets förordning (EEG) nr 857/84 av den 31 mars 1984 om allmänna tillämpningsföreskrifter för den avgift som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 inom sektorn för mjölk och mjölkprodukter (EGT L 90, s. 13), vilken gällde fram till den 31 mars 1993, fastställs bland annat referenskvantiteten, definierad som den kvantitet mjölk eller mjölkekvivalent som en producent har levererat (metod A) eller som en uppköpare köpt (metod B) under kalenderåret 1981, med tillägg av en procent — utöver vilken kvantitet nämnda producent (metod A) eller nämnda uppköpare (metod B) är skyldig att erlägga en tilläggsavgift.

12 Enligt artikel 9.4 andra stycket i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt rådets förordning (EEG) nr 1305/85 av den 23 maj 1985 (EGT L 137, s. 12), skall, om den totala garantikvantiteten överskrids, "beloppet av de avgifter som uppburits avseende den konstaterade överskridelsen inbetalas till gemenskapen".

13 I artikel 15.4 första stycket i kommissionens förordning (EEG) nr 1546/88 om tillämpningsföreskrifter för den tilläggsavgift på mjölk som avses i artikel 5c i förordning nr 804/68 (EGT L 139, s. 12) föreskrivs följande:

"... uppköpare... skall senast tre månader efter utgången av varje tolvmånadersperiod till den berörda myndigheten inbetala det avgiftsbelopp som eventuellt utestår".

14 Enligt artikel 19.1 a i förordning nr 1546/88 gäller följande:

"Medlemsstaterna skall vidta nödvändiga kompletterande åtgärder

a) för att säkerställa att avgiften drivs in. Härmed avses särskilt kontrollåtgärder och åtgärder som säkerställer att berörda parter informeras om de straffavgifter eller administrativa avgifter som de kan påföras om de inte följer bestämmelserna i denna förordning."

Faktiska omständigheter i målet

15 De franska myndigheterna har beslutat att använda metod B vid tillämpningen av systemet för tilläggsavgifter (det vill säga att avgiften uppbärs från uppköparna). För regleringsåren 1985/1986, 1988/1989, 1989/1990 och 1991/1992 har till-

läggsavgifter till ett totalt belopp om 114 387 058 FRF inte uppburits. Detta belopp kan på följande sätt delas upp på de räkenskapsår som motsvarar regleringsåren:

642 358 FRF för regleringsåret 1985/1986,
14 466 984 FRF för regleringsåret 1988/1989,
38 756 717 FRF för regleringsåret 1989/1990,
60 520 999 FRF för regleringsåret 1991/1992.

16 Dessa belopp utgjorde föremål för elva tvistemål vid de nationella domstolarna mellan de franska myndigheterna och mjölkuppköparna rörande uppbörden av tilläggsavgiften.

17 Kommissionen anförde i sin skrivelse nr VI/16332 av den 16 april 1997 till Republiken Frankrike rörande avslut av räkenskaperna för räkenskapsåret 1993 att det obetalda beloppet endast hade stigit och att det uppgick till beaktansvärda summor. Enligt kommissionen borde dessa förfaranden ha slutförts fyra år efter det att det sista regleringsåret enligt det gamla systemet för mjölkkvoter hade tagit slut.

18 Kommissionen informerade genom skrivelse nr VI/30301 av den 29 juli 1997, vilken skrivelse även avsåg avslut av räkenskaperna för räkenskapsåret 1993, formellt även de franska myndigheterna om ett förslag till finansiell korrigering för de fall då utestående tilläggsavgifter för regleringsåren 1985/1986, 1988/1989, 1989/1990 och 1991/1992 inte hade bokförts till förmån för EUGFJ, vilka fall fortfarande utgjorde föremål för tvistemål som uppköparna anhängiggjort vid de nationella domstolarna.

19 Till följd av den franska regeringens begäran av den 7 oktober 1997 om förlikning med tillämpning av kommissionens beslut 94/442/EG av den 1 juli 1994 om ett förlikningsförfarande i samband med räkenskapsavslutet för garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket (EUGFJ) (EGT L 182, s. 45, svensk specialutgåva, område 3, volym 59, s. 78), konstaterade förlikningsorganet i sin slutrapport daterad den 29 januari 1998 att det inte hade lyckats förena parternas ståndpunkter.

20 Kommissionen fastställde genom det omtvistade beslutet, som grundar sig på förordning nr 729/70 i dess lydelse enligt förordning nr 1287/95, och särskilt dess artikel 5.2, beloppet av de godkända utgifter som skulle finansieras av EUGFJ för räkenskapsåret 1994.

21 Nionde skälet i det omtvistade beslutet har följande lydelse:

"Korrigeringar är nödvändiga avseende tilläggsavgift för mjölk avseende regleringsåren 1985/86 till 1992/93, vilka fortfarande är utestående på grund av legala tvister mellan köpare/producenter och de behöriga myndigheterna i vissa medlemsstater. Dessa negativa korrigeringar avseende.... Frankrike... uppgår... till 114 387 058 franska franc... Kommissionen förbehåller sig likväl rätten att åter undersöka de korrigeringar som är hänförliga till detta avslut av räkenskaperna om utfallet av de rättsliga förehavandena visar att belopp inte anses vederbörliga eller möjliga att återvinna."

22 Vid tidpunkten för det omtvistade beslutet hade inte något av de elva förfarandena lett fram till en slutgiltig dom.

Prövning i sak

Parternas argument

23 Den franska regeringen har bestritt att det finns någon adekvat rättslig grund för att låta en medlemsstat ansvara för sådana belopp vars indrivning, som inletts i enlighet med gemenskapsbestämmelser och nationella bestämmelser, ännu inte slutförts på grund av nationella tvistemål i domstol.

24 Den franska regeringen har först och främst gjort gällande att även om tilläggsavgifterna betalas in av medlemsstaterna omfattas de ändå av kommissionens kontroll inom ramen för de befogenheter som den har enligt förordning nr 729/70, vilket innebär att avgifterna utgör negativa kostnader för EUGFJ. Kommissionen kan därför endast låta en medlemsstat ansvara för en tilläggsavgift som ännu inte uppburits om det sker enligt samma villkor som föreskrivs för att utesluta en utgift från gemenskapsfinansiering.

25 I detta hänseende följer det av artikel 8.2 i förordning nr 729/70 att det endast är när oegentligheter och försummelser kan tillskrivas myndigheter eller andra organ i medlemsstaterna som de sistnämnda skall bära de finansiella följderna. Enligt artikel 8.1 i förordning nr 729/70 ankommer det endast på medlemsstaterna att i enlighet med nationella bestämmelser i lagar och andra författningar vidta de åtgärder som är nödvändiga för att indriva belopp som skall erläggas.

26 Den franska regeringen har dock hävdat att de belopp som avses i det omtvistade beslutet inte härrör vare sig från oegentligheter eller försummelser i den mening

som avses i förordning nr 729/70. Förfarandena vid de nationella domstolarna genomförs i syfte att erhålla betalning av utestående tilläggsavgifter från uppköparna.

27 Vidare åläggs inte medlemsstaterna genom gemenskapsbestämmelserna om tilläggsavgifter att till gemenskapen inbetala sådana belopp som ännu inte uppburits.

28 Enligt artikel 9.4 andra stycket i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1305/85, och artikel 19 i förordning nr 1546/88 har medlemsstaterna endast en skyldighet att säkerställa att tilläggsavgifterna uppbärs hos producenter eller uppköpare och att ställa de belopp som uppburits till gemenskapens förfogande. Vad gäller det förfarande som skall tillämpas för att säkerställa att tilläggsavgifterna tas ut, är de nationella myndigheterna endast skyldiga att tillämpa ett förfarande som är identiskt med det som tillämpas för att driva in skulder med inhemsk härkomst. Denna skyldighet har uppfyllts i förevarande fall.

29 Enligt den franska regeringen har kommissionen slutligen, genom att föreskriva en frist för uppbörd av de krävda beloppen (fyra år efter det sista regleringsåret under det gamla systemet för mjölkkvoter), överträtt de administrativa befogenheter avseende EUGFJ som den har enligt förordning nr 729/70, vilken förordning inte innehåller några bestämmelser om att en tvingande tidsfrist skall tillämpas mot medlemsstaterna. Kommissionen har dessutom brutit mot principen om en god förvaltning genom att från och med år 1997 ändra sin tidigare praxis.

30 Den spanska regeringen har likaledes hävdat att en medlemsstats skyldighet gentemot gemenskapen består i att i enlighet med sin nationella rätt snabbt kräva betalning av tilläggsavgifterna från de betalningsskyldiga och att betala in dessa till kommissionen. Kommissionen har blandat ihop dessa två skyldigheter för

medlemsstaten för att skapa en tredje skyldighet, som innebär att avgifterna skall betalas in såsom en egen skuld. Enligt den spanska regeringen är emellertid inte medlemsstaten skyldig att betala in andra belopp till gemenskapen än dem som den faktiskt drivit in från producenter eller uppköpare av mjölk, vilka är betalningsskyldiga för tilläggsavgifterna, såvida det inte är på grund av försummelse som beloppen inte har drivits in.

31 Kommissionen erinrar om att enligt artikel 15.4 i förordning nr 1546/88 skall uppköparna senast tre månader efter utgången av varje tolvmånadersperiod inbetala det avgiftsbelopp som eventuellt utestår samt att medlemsstaterna enligt artikel 19.1 i samma förordning skall vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tilläggsavgiften tas ut.

32 Skyldigheten att skapa en mekanism för en snabb och effektiv uppbörd följer såväl av systemet för mjölkkvoter, inom vilket betalningen av tilläggsavgifter utgör en central del, som av den allmänna skyldighet till samarbete och lojalitet som föreskrivs i artikel 5 i EG-fördraget (nu artikel 10 EG). Ett avgiftssystem som inte innehåller någon mekanism för en snabb och effektiv uppbörd skulle inte uppfylla det motverkande syfte (att motverka överproduktion av mjölk) som systemet har. Mot bakgrund av denna särskilda egenskap hos tilläggsavgiften bör inte medlemsstaterna nöja sig med att tillämpa samma regler på indrivningen av tilläggsavgifterna som de tillämpar på belopp som skall drivas in till statskassan. Enligt kommissionen är medlemsstaterna själva skyldiga att betala in tilläggsavgiften. Den omständigheten att en uppköpare inom ramen för ett nationellt förfarande bestrider att den är skyldig att betala de belopp som den krävts på såsom tilläggsavgifter har således inte något samband med medlemsstatens egen skyldighet att till gemenskapen inbetala hela beloppet av den utestående tilläggsavgiften.

33 Kommissionen har i andra hand anfört att det föreligger tillräckliga fakta för att dra slutsatsen att den franska regeringen inte har vidtagit alla åtgärder som krävs för att säkerställa att utestående avgifter drivs in. Den omständigheten att så höga

belopp ännu inte har betalats in sex till tolv år efter deras förfallodag, beroende på vilket regleringsår det är fråga om, utgör i sig ett bevis på detta och visar i vart fall att villkoren enligt artikel 8.2 i förordning nr 729/70 också är uppfyllda.

Domstolens bedömning

34 Det skall konstateras att någon skyldighet för medlemsstaterna att själva betala in tilläggsavgifterna till gemenskapen inte kan utläsas av artiklarna 15.4 och 19 i förordning nr 1546/88.

35 I artikel 15.4 i denna förordning stadgas endast en skyldighet för uppköparna, och inte för medlemsstaterna, att senast tre månader efter utgången av varje tolvmånadersperiod betala in det tilläggsavgiftsbelopp som eventuellt utestår till den berörda myndigheten. Medlemsstaternas skyldighet beskrivs däremot i artikel 19 i förordning nr 1546/88, enligt vilken artikel dessa är skyldiga att vidta nödvändiga åtgärder för att säkerställa att tilläggsavgiften tas ut.

36 Redan av artikelns lydelse bekräftas att genom artikel 19 i förordning nr 1546/88 har en skyldighet att utföra sina uppgifter så bra som möjligt, och inte att uppnå vissa resultat, införts.

37 Det följer även av den mekanism som inrättas genom förordning nr 1546/88 att, även om medlemsstaten är skyldig att inbetala de medel som den uppburit till kommissionen, den inte själv är betalningsskyldig för tilläggsavgiften. Gemenskapssystemet för tilläggsavgifter föreskriver nämligen inte att medlemsstaten skall ersätta uppköparen såsom avgiftsskyldig i de fall då nämnda uppköpare

väcker talan enligt tillämpliga nationella förfaranden för att bestrida det belopp som den krävs på i form av tilläggsavgift. Ett sådant utbytande av avgiftsskyldighet, från uppköparen till medlemsstaten, om än endast för en tid som är begränsad till den tid som tvistemålen pågår, skulle förutsätta att det fanns en rättslig grund som definierar villkoren härför (se i detta hänseende dom av den 14 juli 1994 i mål C-352/92, Milchwerke Köln mot Wuppertal, REG 1994, s. I-3385, punkt 22). Någon sådan rättslig grund föreligger dock inte i förevarande fall.

38 Följaktligen är medlemsstaterna enligt förordning nr 1546/88 endast skyldiga att erlägga de tilläggsavgifter som de uppburit, utan att beloppet för tilläggsavgifterna därför utgör någon egen skuld för medlemsstaten.

39 Det kan konstateras att någon betalningsskyldighet för en medlemsstat i förhållande till gemenskapen inte heller kan utläsas av artikel 9.4 andra stycket i förordning nr 857/84, i dess lydelse enligt förordning nr 1305/85. Den kan konstateras att det i såväl den franska språkversionen som i de flesta språkversionerna av denna förordning endast föreskrivs att summan av de avgifter som uppburits skall inbetalas till gemenskapen. Även om endast beloppet för avgifterna nämns i den tyska språkversionen, utan att det närmare anges om det är fråga om uppburna avgifter, skall det understrykas, såsom generaladvokaten med rätta anfört i punkterna 70—73 till sitt förslag till avgörande, att existensen av en total garantikvantitet för varje medlemsstat inte nödvändigtvis medför en egen betalningsskyldighet för medlemsstaten i de fall som denna totala kvantitet överskrids.

40 Vad gäller kommissionens andrahandsargument, som grundar sig på artikel 8 i förordning nr 729/70, skall det erinras om att enligt domstolens fasta praxis skall medlemsstaterna i första hand iaktta den allmänna samarbetsskyldigheten i artikel 5 i fördraget såsom den förtydligas i artikel 8.1 och 8.2 i förordning nr 729/70 vad beträffar finansieringen av den gemensamma jordbrukspolitiken. Denna skyldighet innebär att medlemsstaterna skall vidta åtgärder för att snarast förhindra oegentligheter (dom av den 21 januari 1999 i mål C-54/95, Tyskland mot kommissionen, REG 1999, s. I-35, punkt 177).

41 Kommissionen är emellertid skyldig att motivera sitt beslut varje gång som den i beslutet konstaterar att den berörda medlemsstaten kan tillskrivas försummelser (se i detta hänseende dom av den 12 juni 1990 i mål C-8/88, Tyskland mot kommissionen, REG 1990, s. I-2321, punkt 23).

42 För att kommissionen skall uppfylla detta krav är det visserligen tillräckligt om den visar att det föreligger allvarliga och berättigade skäl för tvivel. I förevarande fall kan emellertid inte kommissionens påstående, att tidsutdräkten i sig är tillräckligt lång för att det skall kunna konstateras att medlemsstaten varit försumlig, godtas. Kommissionen har nämligen inte med konkreta exempel visat på vilket sätt förlängningen av förfarandena kan tillskrivas de franska myndigheterna. Tvärtom framgår det av handlingarna i målet att kommissionen i sin skrivelse nr V/48419 av den 21 december 1995 rörande avslut av räkenskaperna för räkenskapsåren 1992 och 1993, genom vilken den meddelade de franska myndigheterna sina iakttagelser till följd av dess tjänstemäns kontroller vid franska mejeriföretag under åren 1994 och 1995, har medgett att "de franska myndigheterna i samtliga angivna ärenden har inlett nödvändiga indrivningsförfaranden". Även om kommissionen i denna skrivelse på ett allmänt och abstrakt sätt kritiserade sökanden för långsamhet och tidsutdräkt, har den underlåtit att precisera dessa omständigheter för domstolen. Kommissionen har dessutom inte på något vis angett hur de påstådda oegentligheter eller försummelser som kan tillskrivas de franska myndigheterna kan motivera "negativa korrigeringar" som genomförs generellt.

43 Slutligen kan inte frånvaron av en rättslig grund för korrigeringarna avhjälpas genom att en frist föreskrivs. Medlemsstaterna är endast skyldiga att snabbt uppbära tilläggsavgifterna och att betala in dem till gemenskapen.

44 Under sådana förhållanden skall Republiken Frankrikes talan bifallas och det omtvistade beslutet följaktligen ogiltigförklaras, i den del som Republiken Frankrike påförs "negativa korrigeringar" avseende tilläggsavgifter för mjölk uppgående till belopp som var föremål för tvister vid de behöriga nationella domstolarna vid tidpunkten för nämnda beslut.

Rättegångskostnader

45 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Republiken Frankrike har inte yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Följaktligen skall vardera parten förpliktas att bära sina kostnader, fastän kommissionen har tappat målet.

46 I enlighet med artikel 69.4 första stycket i rättegångsreglerna skall Konungariket Spanien bära sina rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN (sjätte avdelningen)

följande dom:

1) Kommissionens beslut 98/358/EG av den 6 maj 1998 om avslut av medlemsstaternas räkenskaper avseende utgifter som finansieras genom

garantisektionen vid Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruk (EUGFJ) för räkenskapsåret 1994 ogiltigförklaras, i den del som Republiken Frankrike därigenom påförs "negativa korrigeringar" avseende tilläggsavgifter för mjölk uppgående till belopp som var föremål för tvister vid de behöriga nationella domstolarna vid tidpunkten för nämnda beslut.

2) Republiken Frankrike och Europeiska gemenskapernas kommission skall bära sina rättegångskostnader.

3) Konungariket Spanien skall bära sina rättegångskostnader.

Colneric Gulmann Schintgen

Skouris Cunha Rodrigues

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 13 november 2001.

R. Grass F. Macken

Justitiesekreterare Ordförande på sjätte avdelningen